

Pap Éva

Szomjúság

Kopott farmerdzsekijének zsebében az elbocsájtó papírok. Kezében két tömött sporttáskával és egy hátizsákkal hagyja maga mögött az állami gondozó intézet kapuját. Végleg.

Betöltötte a 18. évét, hétfőtől munkába áll. Egy áruraktárban dolgozik majd, és a fizetéséből épp annyira telik, hogy egy szerény egyszobás bérlakást az állam támogatásával, féláron fenn-tartson.

Kezében és hátán cipeli összes ingóságát a városon át. Belép a lakásba, amely egyetlen szoba, bútorozva. Ágy, szekrény, asztal két székkal, kis konyha. A feslett kárpitú ágyra lepakolja a holmiját. A hátizsákból az asztalra teszi a halkonzervet, májkonzervet, savanyú uborkát, lekvárt. Azokat nem kell hűteni.

Mintha egy gödörben ülne, a kifeküdt ágymatrac mélyen besüpped alatta. Emlékeiből az ott-hont, a valamikori otthonát idézi. Előredől, könyökével a combjára támaszkodik, és kezét összeszekulcsolva, állat ráhelyezve, körbenéz a lakásban. Hát ide jutott, neki ez jutott. Másfél évre elegendő lesz az évek alatt összegyűjtött családi pótlék és az állami támogatás. Meg a fizetés, ha még akkor is lesz munkája. Aztán, ha nem épp úgy alakul, megy a híd alá, mint annyi sorstársa, akik csak néhány évvel idősebbek nála, és kútba fúlt az életük. De nem akkor, amikor elengedte őket az intézet, hanem sokkal előbb, amikor széthullott a családjuk. Vagy soha nem is volt.

A tekintete megáll a sarokban a hűtőszekrényen, amit addig észre sem vett, és amelynek ajtajára és oldalborítására itt-ott kiült a rozsdá. Gyűlöli ezt a hűtőszekrényt. Pedig nem ártott neki. Csak a kompresszora hangosan berreg, az tűnik fel, hogy pont úgy, mint régen otthon. Amikor még volt otthona, addig a napig, amikor a mester bedugta a csatlakozót a dugaljba.

Becsukja a szemét, csak a berregést hallja, amit a kompresszor ad, ami kocsonyaként remegteti a készüléket. A talpától a feje tetejéig átfut rajta a borzongás. Kezét a fülére szorítja. Ki kell nyitnia a szemét, hogy ne kússzon be szemhéja mögé annak a sötétedő délutánnak az emléke, de az a baj, úgyis bekúszott, és már mindegy, egy ideig úgy sem tudja elhessegetni.

Az egyetlen szobában, ahol legyen csapatosan kergetőznek a plafon közelében, a nevelőapja fűgén megy az ablakhoz, és kinyitja, amin keresztül kívülről egy ember átvezet egy vastag kábelt, amelynek a másik vége az utcai villanyoszlop kábelére egy kampóval csatlakozik. Az anyja, aki az öt fiút, köztük Öcsit, aki korban legközelebb van hozzá és nyolcéves, kiterelgeti az udvarra, amíg a mester azon dolgozik, hogy a hűtőszekrényt, amit évek óta esz a rozsdá, végre ne csak kacatok tárolására használják.

Anyá örül, csillogó szemmel néz élettársára, hogy milyen rendes, szerzett egy embert, aki elintézi, hogy legyen áram a házban. Lesz végre hűtött víz, és a felvágottat is be tudják tenni, persze, ha kimarad és nem fogy el, és a levest is betehetik, hogy másnap ne kelljen a megerjedt gyanúsat enniük, aminek amúgy már megszokták az ízét. Anya arról beszél, elég régóta, hogy egy nap, talán majd valamelyik karácsonyra lesz bent víz és gáz is.

Ő, a második legidősebb gondol egyet, beszalad a házba, pont akkor, amikor a mester beüzemeli a készüléket, és a kompresszor elkezd hangosan berregni. Ujjongva szalad ki a többiekhez: van áram! Azok fel sem fogják, őt is bevonják a célbalövős játékba.

Megy le a nap, és ahogy hűvösödik, a bozótból előhúzódnak a szúnyogok, észrevétlenül a láb-szárakra tapadnak, és mohón szívják a vért. A fiúk mielőtt bemennek a házba, az udvaron a kerti gumicsövet megeresztk, hogy lemossák magukról a port és az izzadságot. Öcsi a fiatalabb, és ő, az erősebb jogán spricceli. A gyerek egy ideig viccesnek tartja és túri, előbb nevet, aztán visít, és amikor elege van megfordul, és vizes talpa csattog a betonjárda, ahogy beszalad a házba. Ő elhajtja a gumicsövet, utána ered. Öcsi bent piheg a ház egyetlen szobájában.

Megindul a kergetőzés, fellépnek a kifeküdt matracokra, ahogy máskor is, most is, még nedvesen. Meleg van bent, a hűtőszekrény kompresszora hangosan, betegesen berreg. A mester mondta, ne tolják rá teljesen a falra, hadd szellőzzön.

Ő kergeti a kisebbet. Öcsi vézna testét a fal és a hűtőszekrény közé fúrja, talán elbújni akar, de nem fér be, csak a lába. Megkapaszkodik a hűtőszekrény hátoldalán tekergő vékony fémcsövekbe. Ő a matracon állva tehetetlenül nézi, ahogy Öcsi teste görcsbe rándul, mereven markolja a fémet, majd élettelenül zuhan a földre.

Atomjaira hullik a család, jönnek az állami gondozott évek. Két gyerek még nevelőszülőknél, a legidősebb testvérének már saját családja van. Ő pedig éppen most kezdi az életet.

Az ágyon ülve mereven bámul maga elé. Nem tudja, lett-e végül áram a házban, vagy már összedőlt.

Feláll, odamegy a hűtőszekrényhez, óvatosan kihúzza a csatlakozót a dugaljából. Csönd van. Az asztalról bepakolja a hűtőszekrénybe a halkonzervet, a májkonzervet, savanyú uborkát és lekvárt. Azokat nem kell hűteni. Megszomjazott. Megeresztí a vízcsapot.

Tóth Xénia: Juj